

WYDZIAŁ PRAWA i ADMINISTRACJI
UNIwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego
w WARSZAWIE

Katedra Prawa Gospodarczego i Gospodarki Cyfrowej

Warszawa 8 września 2020 r.

prof. dr hab. Marek Michalski
Kierownik Katedry Prawa Gospodarczego
Prywatnego UKSW

Recenzja w przewodzie habilitacyjnym

dr Marcina Glicza

I. Uwagi ogólne i charakterystyka dorobku naukowo – badawczego

Niniejsza opinia w przewodzie habilitacyjnym dr Marcina Glicza opracowana została i przedstawiana jest na podstawie i w oparciu o 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach i tytułach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 882) **w zw. z art. 178 ust. 1 ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce** (Dz. U. poz. 1669).

Dr M. Glicz uzyskał stopień doktora nauk prawnych na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Gdańskiego na podstawie rozprawy doktorskiej pod tytułem „*Odpowiedzialność cywilna za naruszenie obowiązków informacyjnych na rynku kapitałowym*”, przygotowanej pod kierunkiem naukowym p. prof. dr hab. Zdzisława Brodeckiego. Pracę naukową rozpoczął w 2002 r. na stanowisku asystenta w Katedrze Prawa Handlowego i Międzynarodowego Prawa

Prywatnego na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Gdańskiego. Habilitant aktualnie – począwszy od 1 marca 2019 r. - zatrudniony jest na stanowisku adiunkta w Akademii Pomorskiej w Słupsku.

Na dorobek naukowy dr M. Glicza składa się: **(i) samodzielna rozprawa habilitacyjna** pt. *Spółka publiczna a spółka akcyjna. Analiza typologiczna* (wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2018, recenzent wydawniczy: dr hab. Piotr Zapadka, prof. UKSW), tj. monografia w rozumieniu art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach i tytułach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki, **(ii) współautorstwa w 4 opracowaniach systemowych** (np. w: S. Włodyka, A. Szumański, *System prawa handlowego*, t. 4, wyd.2, red. M. Stec, Warszawa 2016), **(iii) współautorstwo w 6 znaczących komentarzach** (np. w: *Prawo rynku kapitałowego. Komentarz*, red. M. Wierzbowski, L. Sobolewski, P. Wajda, Warszawa - wydania 2012, 2014 oraz 2019, czy w: *Ustawa o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej*, red. P. Wajda, M. Szczepańska, Warszawa 2017), **(iv) autorstwo rozdziałów w 18 monografiach zbiorowych** oraz **(v) 10 artykułów naukowych** i **(vi) 6 glos**, a także **(vii) współredakcja 1 komentarza** (*Prawo ubezpieczeń gospodarczych. Komentarz*, red. Z. Brodecki, M. Serwach, M. Glicz, Warszawa 2010).

Ponadto Habilitant brał udział także w międzynarodowych i krajowych konferencjach naukowych, na których wygłosił **6 referatów**. Dr M. Glicz uczestniczył ponadto w 4 komitetach organizacyjnych konferencji naukowych. Pełnił on również funkcję recenzenta w uznanych krajowych periodykach naukowych.

Dorobek badawczo – naukowy dr M. Glicza, a także podejmowane w jego ramach formy aktywności naukowej znamionują znaczną rozpiętość i różnorodność form wypowiedzi prawniczej, dowodząc iż uczestnictwo Habilitanta w dyskursie prawniczym i obiegu myśli naukowej, przedstawia się w stopniu ogólnie przyjętym w nauce prawa, i uznawanym w pełni za satysfakcjonujący. W tym kontekście na uwagę zasługuje fakt, że dr M. Glicz jest członkiem członkiem *European Law Institute*, oraz aktywnie uczestniczy w pracach stowarzyszenia *Freunde des Hamburger Max-Planck-Instituts für ausländisches und internationales Privatrecht e.V.*

Habilitant brał udział również – w latach 2007 – 2010 - w projekcie badawczym *Zintegrowany System Bezpieczeństwa Transportu*, realizowanym ze

środków MNiSzW. Pozytywnie nadto ocenić wypada działalność dydaktyczną i organizatorską Habilitanta.

Już w tym miejscu trzeba zauważyć, że **dorobek naukowo-badawczy Habilitanta ocenić trzeba bardzo pozytywnie.**

Ogólnie – przyjmując oczywiście subiektywne kryterium - dorobek naukowy dr M. Glicza można podzielić na cztery zasadnicze grupy tematyczne, tym samym wskazując cztery główne obszary badawcze, na których skupia Habilitant swoje zainteresowania naukowe:

1) **prawo papierów wartościowych**, ze szczególnym uwzględnieniem prawa rynku kapitałowego, ale także norm kolizyjnych w zakresie międzynarodowego obrotu papierami wartościowymi (por. np. *Europeizacja prawa w zakresie informacji poufnych na rynku kapitałowym – nowe tendencje* w: J. Gliniecka, E. Juchniewicz, T. Sowiński, M. Wróblewska, *System Prawnofinansowy. Prawo Finansowe wobec wyzwań XXI w. Law And Finance The Financial Law Towards Challenges of the XXI Century*, Warszawa 2013; *Interes spółki publicznej a obowiązek ujawniania informacji poufnych* w: A. Olejniczak, T. Sójka, *Societas et Obligationes – Tradycja, Współczesność, Przyszłość, Księga Jubileuszowa Profesora Jacka Napierały*, Poznań 2018, czy *Weksel międzynarodowy według Konwencji UNCITRAL a regulacje prawa polskiego* w: J. Mojak, J. Widło, A. Żywicka, *Ewolucja instytucji polskiego prawa papierów wartościowych. W 80-lecie Prawa wekslowego z dnia 28 kwietnia 1936 r.*, Lublin 2016, *Swoboda przepływu kapitału a zintegrowany rynek kapitałowy*, Gdańskie Studia Prawnicze, t. XXV, rok 2011,),

2) **prawo ubezpieczeniowe** (por. np. *Obowiązek deklaracji ryzyka w ubezpieczeniach odpowiedzialności cywilnej członków władz spółki kapitałowej* w: B. Gnela, M. Szaraniec, *Informacja w prawie ubezpieczeń gospodarczych*, Warszawa 2015, czy *Klauzula udziału własnego w ubezpieczeniach odpowiedzialności cywilnej członków władz spółki akcyjnej* w: E. Bagińska, W. Mogilski, M. Wałachowska, M.P. Ziemiak, *O dobre prawo ubezpieczeń. Księga Jubileuszowa Profesora Eugeniusza Kowalewskiego*, Toruń 2019),

3) **prawo spółek kapitałowych** (por. np. *Status akcjonariusza a wykonywanie władzy państwowej*, Gdańskie Studia Prawnicze, t. XXII, 2009, czy w: *Złota akcja* w: Z. Brodecki, *Europa przedsiębiorców*, Warszawa 2011),

4) **prawo transportowe** (por. np. *Aktualny stan prawny w zakresie reklam widzianych z drogi i rekomendacje do zmian*, Transport Miejski i Regionalny 2013, nr 12, czy *Ochrona praw pasażerów w przewozie lotniczym w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej* w: E. Jaremczuk, *Inspiracje lotnicze: aspekty techniczne, historyczne, społeczne i prawne*, Elbląg 2014), a w ramach tego nurtu badawczego warto zauważyć opracowania wchodzące swoim zakresem w obszar bezpieczeństwa, jak np. *Bezpieczeństwo lotnictwa cywilnego w ujęciu prawnym*.

Zasygnalizowane nurty aktywności badawczej Habilitanta stanowią rozważania pogłębione i mocno osadzone w **prawie handlowym, cywilny, ale i administracyjnym, oraz szeroko ujmowanym prawie gospodarczym**, będąc niewątpliwie uszczegółowieniem niektórych zasadniczych instytucji występujących w tych dziedzinach prawa. Podział powyższy nie wyczerpuje całego spektrum zainteresowań naukowych i pól naukowej eksploracji Habilitanta, niemniej dowodzi, iż dr M. Glicz nie zamyka się w wąskim obszarze tematycznym, a jego dociekania naukowe są więcej niż rozbudowane.

Połączenie wszystkich wskazanych nurtów badawczych pozwala na uznanie **kompletności naukowej** Habilitanta z punktu widzenia wypracowanego dorobku naukowego. Można skonkludować, że osiągnięte efekty naukowe mają doniosłe znaczenie dla szeroko ujmowanego prawa gospodarczego – obejmującego w tym podejściu również prawa handlowe – wraz z istotnymi aspektami prawa prywatnego.

Nie mam zatem wątpliwości, że dorobek naukowy Pana dr Marcina Glicza jest **bogaty merytorycznie i rodzajowo urozmaicony**, a nadto cechuje się on **satysfakcjonującym warsztatem naukowym**, dowodząc dojrzałości badawczej Habilitanta.

W mojej opinii można więc bez wątpliwości uznać przedstawiony przez dr M. Glicza dorobek naukowy **za znaczny** w świetle wymogów określonych w art. 16 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 882) w zw. z art. 178 ust. 1 ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, co tym samym pozwala

stwierdzić, że **spełniony został pierwszy** z wymogów nadania Panu dr M. Gliczowi stopnia naukowego doktora habilitowanego nauk prawnych.

II. Ocena pracy habilitacyjnej; jej struktury i problemu badawczego

Habilitant uczynił przedmiotem swojego zainteresowania badawczego zagadnienia koncentrujące się szczegółowej analizie płaszczyzn systematyzacji i próbach uporządkowania porządku regulacyjnego odnoszących się do spółki publicznej. W ten sposób Habilitant stara się stworzyć kryteria typologicznego zróżnicowania spółki publicznej od spółki akcyjnej. Słusznie bowiem zauważa Habilitant w założeniach metodologicznych swojej pracy, iż „*W spółce publicznej do konfrontacji dwóch odrębnych reżimów prawnych.*”, gdyż z jednej strony występuje tutaj reżim regulujący stosunki zachodzące w obrocie na rynku kapitałowym, podczas gdy z drugiej strony wyróżnić można – zresztą bez większej trudności – klasyczne unormowania dotyczące modelu strukturalnego i organizacyjnego spółki akcyjnej. Uwagi powyższe nie są co prawda nowe, ani nazbyt oryginalne w doktrynie prawa handlowego, a temat ten był już wcześniej eksplorowany (por. np. M. Michalski, *Spółka akcyjna*, Warszawa 2014, tenże w: *Szczególne formy spółek akcyjnych*, red. A. Kidyba, Warszawa 2017), niemniej – co trzeba jednoznacznie wyrazić już na początku – wartością pracy dr M. Glicza jest nadanie tym rozważaniom wymiaru *stricto* metodologicznego, a co przez uporządkowanie i usystematyzowanie materii badawczej tworzy bez wątpienia mocne podstawy metodologiczne i typologiczne spółek publicznych w doktrynie polskiego prawa handlowego. Można jedynie wyrazić żal, że zadania tego podjęto się w okresie, gdy znaczenie i zainteresowanie spółką publiczną – tak ze strony doktryny prawa, nauk ekonomicznych, ale i praktyki gospodarczej schodzi na plan dalszy, wypierane przez nowe konstrukcje strukturalno-organizacyjne, jak chociażby prosta spółka akcyjna. Uwaga powyższa w niczym nie może jednak odebrać pozytywnego odbioru pracy dr M. Glicza, która wnosi do doktryny prawa handlowego znaczący ładunek rozważań teoretyczno-dogmatycznych.

Struktura monografii habilitacyjnej dr M. Glicza nie budzi zastrzeżeń ani pod względem logiczno-formalnym, ani merytorycznym. Jest ona bowiem spójna

i czytelna, i obejmuje: 1) wykaz skrótów, 2) wykaz literatury, 3) *Wprowadzenie*, 4) 5 rozdziałów oraz 5) podsumowanie końcowe i 6) indeks rzeczowy. Rozdziały merytoryczne obejmują: (i) rozdział I zatytułowany „*Zagadnienia metodologiczne*” (s. 1 – 28), (ii) rozdział II zatytułowany: „*Teoretyczne koncepcje dyferencjacji spółki publicznej i spółki akcyjnej*” (s. 31 – 82), (iii) rozdział III zatytułowany: „*Spółka publiczna a spółka akcyjna. Płaszczyzna funkcjonalna*” (s. 83 – 133) oraz (iv) rozdział IV zatytułowany: „*Spółka publiczna a spółka akcyjna. Płaszczyzna ustrojowo – organizacyjna*” (s. 135 – 192) i (v) rozdział V zatytułowany: „*Spółka publiczna a spółka akcyjna. Płaszczyzna ochrony akcjonariuszy*” (s. 193 – 235).

W swoich dociekaniach badawczych Habilitant – zgodnie z założeniami i celami badawczymi (por. *Wprowadzenie*, s. XXXIV i n.) skupił się na czterech zasadniczych celach, a mianowicie: po pierwsze - na ustaleniu (czy raczej rekonstrukcji) paradygmatu prawa rynku kapitałowego jako zespołu założeń teoretycznych koniecznych dla przeprowadzenia formalnej analizy instytucji prawnej; po drugie - na analizie koncepcji dyferencjacji spółki akcyjnej i spółki publicznej na gruncie obowiązujących przepisów prawa polskiego oraz poglądów polskiej i obcej doktryny prawa handlowego (nie unikając przy tym szerszego kontekstu historyczno-prawnego); po trzecie – na zrekonstruowaniu normatywnych płaszczyzn dyferencjacji spółki akcyjnej i spółki publicznej przez wyodrębnienie i uporządkowanie obowiązujących regulacji i wreszcie po czwarte – na ocenie umiejscowienia systemowego spółki publicznej oraz sformułowaniu w tym zakresie pożądanych kierunków zmian i korekt obowiązującego stanu prawnego. Na tych polach analizy badawczej koncentruje Habilitant swoje rozważania, rozwijając i poszerzając spektrum dociekań doktryny prawa handlowego, czym nadaje pracy habilitacyjnej **głęboki wymiar teoretyczno-doktrynalny**.

Antycypując późniejsze konkluzje, trzeba już w tym miejscu zauważyć że tak – jak powyżej zakreślono - zarysowane cele udało się Habilitantowi zrealizować.

Od strony metody badawczej Habilitant **podjmuje próbę** zaszczerpienia na grunt nauki prawa handlowego metody typologicznej, a więc wywodzonej z nauk biologicznych, posiłkując się tezami J. Stelmacha, B. Brożka, *Metody*

prawnicze, Kraków 2006, s. 33 i n., o nie istnieniu specyficznej – a nadto jedynej – metody prawniczej, co może być zabiegiem o tyle wątpliwym, iż typologia spółek, rozumiana jako ich usystematyzowanie według kryteriów dyferencyjnych opartych na modelu struktury, mieści się w dogmatyce prawa handlowego. Inną kwestią, która pozostaje otwarta, gdyż wymaga dalszej pogłębionej dyskusji, jest akceptacja wniosku – chociaż Habilitant zdaje się go formułować w sposób nader kategoriyczny – o odrębności konstrukcyjnej spółki publicznej, chociaż nieco dalej Habilitant przyznaje, że modelową konstrukcją zawsze – mimo nasycenia elementami specyficznymi – pozostaje dla spółki publicznej konstrukcja spółki akcyjnej. Mimo to, co zasadnie podnosi Habilitant wykracza ona zdecydowanie poza *neutralny model organizacyjny spółki akcyjnej, odzwierciedlony w abstrakcyjnych regułach Kodeksu spółek handlowych*. Zgodzić się przy tym wypada z dr M. Gliczem, iż niewątpliwie konstrukcja (bardziej niż pojęcie, mimo że temu drugiemu przypisuje Habilitant referencyjność, por. *Podsumowanie końcowe*, s. 238) spółki publicznej pozostaje silnie powiązana funkcjonalnie z zasadami obrotu na rynku regulowanym. Ten rys nadaje jej swoistej odrębności, potwierdzającej, czy wręcz fundującej specyfikę regulacyjną spółki publicznej.

Natomiast w pełni podzielić wypada tezę dr M. Glicza o nieadekwatności definicyjnego – w rozumieniu definicji legalnej – ujmowania jako kryterium spółki publicznej, znamionującego ją zjawiska dematerializacji akcji. Autor – mimo że praca przygotowywana była w 2019 r. – ujął w niej również ówczesnie projektowaną jeszcze problematykę powszechnej dematerializacji akcji, podejmując się jednocześnie oceny tego zjawiska, dostrzegając w nim zacieranie różnic systemowych między spółką modelową a spółką publiczną, zwłaszcza w sferze relacji korporacyjnych. Inną kwestią jest okoliczność, że Habilitant nie stara się dostrzec w proponowanych (aktualnie już obowiązujących zmianach) radykalnego zredefiniowania modelu kodeksowego spółki akcyjnej, bowiem w przy takim podejściu teza o szczególnie mocnym specyficznym rysie spółki publicznej **zyskiwałaby jeszcze dodatkowego wzmocnienia**.

Dr M. Glicz akcentuje tezę – nadając jej jednocześnie status fundamentalny – iż spółka publiczna powinna być umiejscowiona w reżimie prawnym rynku regulowanego, co oczywiście usuwa z kategorii spółek publicznych spółki umiejscowione poza rynkiem regulowanym, ale zdecydowanie

wpisuje się w logikę prawodawcy unijnego, który takie jak np. dyrektywa 2007/36/WE w sprawie wykonywania niektórych praw akcjonariuszy spółek notowanych na rynku regulowanym, czy dyrektywa 2014/65/WE w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniająca dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE, czy wreszcie rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady nr 596/2014 w sprawie nadużyć na rynku (rozporządzenie w sprawie nadużyć na rynku) oraz uchylające dyrektywę 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady i dyrektywy Komisji 2003/124/WE, 2003/125/WE i 2004/72/WE ukierunkowuje właśnie na spółki, których akcje dopuszczone są do obrotu na rynku regulowanym. Na wspomnianej tezie dr M. Glicz opiera zasadniczą dyferencję między spółkami publicznymi a akcyjną spółką w ujęciu modelu kodeksowego.

Słuszna jest także krytyka, jakiej dr M. Glicz poddaje rozwiązanie przyjęte przez ustawodawcę polskiego – dodać wypada, że bardzo autorskie – a zakładające inne – aniżeli perspektywa rynku – kryterium wyróżniania spółki publicznej. W tym praca dr M. Glicza wpisuje się w nurt krytyczny, jaki prezentowany był w doktrynie prawa handlowego poczynając od oceny nowelizacji kodeksu spółek handlowych z 5 grudnia 2008 r.

Na uwagę zasługuje starannie i rzeczowo przeprowadzona przez Habilitanta metoda prawnoporównawcza, do której sięga on śmiało i bez wahania, a którą przyjął w założeniach metodologicznych (por. *Wprowadzenie*, s. XXXV) jako jedną z podstawowych metod badawczych, chociaż Habilitant nie wskazał we *Wprowadzeniu*, co trzeba mu wypomnieć, kryteriów doboru systemów referencyjnych.

Za niezwykle interesujący uznać wypada wątek modelu informacyjnego spółki publicznej, jaki Habilitant poddaje analizie w rozdziale III pracy, przyjmując – nie bez racji założenie kierunkowe – zgodnie z którym reżim regulacyjny, jakiemu poddawana jest spółka publiczna jest w sposób ewidentny zorientowany na potrzeby uczestników obrotu jako podmiotów pozostających w szczególnej, nacechowanej nierównowagą informacyjną relacjach ze spółkami. Bazując na tych założeniach Habilitant akcentuje mny aspekt podmiotowy informacji, widząc w niej ważny element konstrukcyjny modelu informacyjnego spółki publicznej. Z drugiej strony model informacyjny spółki publicznej nie

chroni wyłącznie interesów inwestorów, jako że doniosłe znaczenie przypisywane jest również relacjom o wymiarze korporacyjnym, a których źródłem jest korporacyjny rys spółki akcyjnej, postrzeganej holistycznie jako *compositum mixtum*. Dla Habilitant punktem wyjścia dla dalszych analiz jest ogólna konstatacja, że zarówno spółka modelowa akcyjna, czyli mieszcząca się w reżimie kodeksowym, jak i spółka publiczna, tj. poddana dualizmowi regulacyjnemu, są w każdym z tych reżimów umiejscowione jako generator informacji istotnych – prawnie doniosłych – przy czym o różnym stopniu owej doniosłości i implikacjach prawnych. Niewątpliwie jednak model informacyjny spółki publicznej zdecydowanie nadaje jej specyficznego rysy, różnicując ją w tym obszarze od spółki modelowej.

W tkacie analizy, jakiej poddaje Habilitant poszczególne aspekty specyfiki spółki publicznej identyfikuje on również obszary kolizyjne między sferą korporacyjną, immanentnie związaną ze modelem spółki akcyjnej, a sferą właściwą z uwagi na uczestnictwo w systemie regulacyjnym właściwym dla rynku regulowanego, osadzając je w antynomii scentralizowanego charakteru relacji, jakie narzuca korporacyjny wymiar spółki modelowej, a zdecentralizowanym charakterem mechanizmów, jakie wykształca, i w jakie wprzega spółkę publiczną rynek regulowany. Jak przy tym zauważa Habilitant, wspomniana kolizja nie stanowi dowodu na niepoprawność konstrukcji modelu, ale wyraża się w niej relatywizacja, w zakresie wymaganym dla utrzymania integralności oraz zapewnienia skuteczności całokształtu jego funkcjonowania spółki publicznej. Co istotne, Habilitant konkluduje, że zespół zjawisk, które określa czynnościowym charakterem spółki publicznej stanowi punkt wyjścia dla jej mocnego zróżnicowania względem modelu kodeksowego spółki akcyjnej. W tej warstwie znaczenia nabiera konkluzja Habilitanta, przyjmująca że właśnie w tym obszarze koncentruje się odrębność typu funkcjonalnego spółki publicznej. Równie interesujące i niezwykle inspirujące są dociekania Habilitanta w przedmiocie wpływu tak charakterystycznej dla spółek, których akcje notowane są na rynkach regulowanych zjawiska ja zjawisko rozproszenia akcjonariatu, czy – jak to określa Habilitant – relatywizowania członkostwa w spółce publicznej, na proces różnicowania konstrukcji spółki publicznej względem modelu kodeksowego.

Niezaprzeczalnym walorem pracy dr Marcina Glicza jest wnikliwa i wieloaspektowa podbudowa teoretyczna, umożliwiająca opisanie zjawiska, jakim jest normatywna konstrukcja spółki publicznej, i dokonanie jego oceny typologicznej, która wszakże nie pozostaje w sprzeczności z wcześniejszymi ustaleniami doktryny, ale twórczo je rozwija i porządkuje. **Wartość pracy habilitacyjnej dr Marcina Glicza jest bezsprzeczna.**

W świetle powyższych uwag zagadnienia podjęte przez Habilitanta niewątpliwie godne są monografii habilitacyjnej, a sposób jego potraktowania w monografii sprawia, że już z tego punktu widzenia trzeba ocenić ją **bardzo pozytywnie.**

Habilitant stosuje w pracy prawidłowo znane prawoznawstwu metody interpelacji prawa, zaś język prawniczy, jakim się posługuje jest dojrzały i bardzo precyzyjny. Wywody Habilitanta przeprowadzane są w sposób logiczny oraz usystematyzowany, co zważywszy na wielowątkowość poruszanej w pracy problematyki, daje pełny i przede wszystkim mocno teoretyczny obraz konstrukcji spółki publicznej. Biorąc pod uwagę dobry – a można powiedzieć, że dojrzały – warsztat, całość przedstawia **kompleksowe i wszechstronne** ujęcie zarysowanego we *Wprowadzeniu* tematu badawczego.

III. Wnioski końcowe

Dokonując całościowej oceny działalności naukowo – badawczej **dr Marcina Glicza** pragnę zdecydowanie stwierdzić, że poziom warsztatu naukowego, który reprezentuje Habilitant oraz umiejętność rzeczowej argumentacji prawniczej, przemawiają za **pozytywną oceną przedłożonej pracy habilitacyjnej.** Przedstawiona do oceny Rozprawa habilitacyjna oraz pozostały dorobek naukowy dr Marcina Glicza wskazują na dobre przygotowanie Habilitanta do prowadzenia samodzielnej pracy naukowej.

W konkluzji stwierdzam, iż ze względu na dorobek naukowy stanowiący **znaczący** wkład w rozwój nauki prawa handlowego, ale także i cywilnego oraz szeroko rozumianego prawa gospodarczego - w tym także Rozprawę habilitacyjną – jak i mając na uwadze istotną aktywność naukową Habilitanta, **dr Marcin**

Glicz spełnia wymogi stawiane przez art. 16 oraz art. 18a ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki dla **nadania stopnia naukowego doktora habilitowanego nauk prawnych** w zw. z art. 178 ust. 1 ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce.

prof. dr hab. Marek Michalski

